

Ben a prop per estar tan lluny

El vespre del 23 del juny, quinze catalans del nord van celebrar la nit de Sant Joan il·luminant el castell d'Òpol gràcies a diferents grups electrògens repartits estratègicament. Un d'aquests catalans era Jean-François Carrère, batlle d'Òpol des de fa 22 anys. «Es veurà des de tot el Rosselló», ens va dir, donant per entès que sabíem que el castell és damunt d'un altiplà a l'entrada de les Corberes i que Òpol, que és a prop de Salses, però a ponent i un xic més al nord, és l'últim municipi dels Països Catalans. Justament, aquest castell va protegir eficaçment la frontera des dels temps de Jaume I, que va ser qui el va fer construir, fins a la guerra dels Segadors, en què tres mil soldats francesos van derrotar els setanta-tres homes que el defensaven. Ben entès: el castell protegia no la frontera d'avui, sinó la històrica, allà on hem convingut de dir que acaba el nostre domini lingüístic i comença el que encara avui molts catalans del Nord diuen que és França, tal com ens recorda Joan Peytaví en un dels articles del dossier que publiquem en aquest número de la *Revista de Girona*.

Tres segles i mig més tard, els territoris de la Catalunya del Nord són per a molts catalans del sud també França. És per això que en el dossier que publiquem hem volgut presentar la realitat de la Catalunya del Nord avui fent especial èmfasi en la situació de la nostra llengua, en les diferents manifestacions de la catalanitat i en les relacions culturals que hi ha entre aquestes terres i les nostres comarques. Són –no descobrim res de nou– excessivament migrades. També ho són les relacions econòmiques, que hem hagut de deixar a contracor per a un altre

dossier. Justament, a final de juny, les patronals de la Catalunya del Nord i de les comarques de Girona van signar un conveni que pretén impulsar un consell patronal transfronterer perquè, segons calculen, 2.000 empreses del nord i 7.000 del sud podrien sortir-ne beneficiades si el mercat de treball comú s'intensifiqués. De moment, però, aquestes relacions econòmiques no es concreten en gaire res més que en els catalans del nord que van a comprar al Pertús o a la Jonquera o a menjar als restaurants de la nostra costa, i en els treballadors de la construcció de l'Alt Empordà que troben feina al Vallespir o al Rosselló d'ençà que ha esclatat la crisi econòmica. Potser sí que, com indiquen un parell de col·laboradors d'aquest dossier, des d'una perspectiva cultural avui el Nord necessita més que mai el Sud, mentre que el Sud pot continuar fent camí prescindint del Nord. Però ¿té algun sentit renunciar-hi en aquest moment històric en què la catalanitat i els interessos econòmics van més de bracet que mai? No és només en les nostres

relacions amb Madrid que hauríem de tenir-ho present, sinó també a l'hora de pensar quines relacions ens convé tenir amb els que viuen a un costat i l'altre d'aquesta frontera que separa Espanya i França, però que no hauria de separar Catalunya de Catalunya.

*Manifestació
per la llengua
a Perpinyà.*

*Foto: Jordi Ribot /
Click Art Foto.*

Miquel Pairoli ha viscut escrivint i ens ha fet un xic més savis i un xic més lliures i un xic més feliços. Membre del consell assessor de la Col·lecció Josep Pla, sempre que ha pogut ha col·laborat també a les planes de la *Revista de Girona*. A la natura tot és fugaç. Ell ho sabia i ho va escriure més d'un cop. Gaudim llegint-lo.